

מ"ת 32333/11/22 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד רפאל ויצמן

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 32333-11-22 מדינת ישראל נ' ויצמן(עציר)

בפני כבוד השופט יניב בן הרוש
המבקשת
מדינת ישראל-תביעות נגב
ע"י ב"כ המתמחה ג'קי בן ברוך
נגד
המשיב
רפאל ויצמן (עציר)-ויעוד חזותי
ע"י ב"כ עו"ד מוני בן מוחה

החלטה

רקע

1. לפני בקשה להורות על מעצר המשיב עד לתום ההליכים בכתב אישום המייחס למשיב (להלן: **המשיב**) ביצוע העבירות הבאות: **התחזות כאדם אחר במטרה להונות** - עבירה לפי סעיף 441 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**). נטילת רכיב חיוני באמצעי תשלום שלא בהסכמת המשלם בכוונה להשתמש בו - עבירה לפי סעיף 40(ב)(1) לחוק שירותי תשלום תשע"ט-2019 (להלן: **"חוק שירותי תשלום"**) ניסיון שימוש ברכיב חיוני באמצעי תשלום שלא בהסכמת המשלם בכוונה להשתמש בו- עבירה לפי סעיף 40(ג)(1) לחוק שירותי תשלום, ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין. שימוש ברכיב חיוני באמצעי תשלום שלא בהסכמת המשלם בכוונה להשתמש בו- עבירה לפי סעיף 40(ג)(1) לחוק שירותי תשלום, קבלת דבר במרמה עבירה - עבירה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, תקיפה כדי לגנוב - עבירה לפי סעיף 381 (א)(2) לחוק העונשין, תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 381 (א)(2) לחוק העונשין, התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה - עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום:

· **באישום הראשון** בתאריך 3.10.22 נכנס המשיב באמתלת שווא לרכבו של המתלון, יליד 1942, נטל ממנו ללא הסכמתו את כרטיס האשראי שלו, ובהמשך לכך התקשר אליו והציג עצמו כקצין בטחון של חברת כרטיסי האשראי וביקש מהמתלון את הקוד הסוד שלו אך המתלון לא מסר לו אותו.

· **באישום השני** בתאריך 13.10.22 ניגש המשיב למתלון, יליד 1946, ופיתח עמו שיחה באמתלת שווא, בתוך כך, דחף את המתלון עד שארנקו של המתלון נפל ובתוך כך נטל מתוך הארנק את כרטיס האשראי של המתלון. בהמשך לכך התקשר המשיב אל המתלון והציג עצמו כקצין בטחון של חברת כרטיסי האשראי וביקש מהמתלון את הקוד הסוד שלו. המתלון מסר את הקוד הסודי שלו, והמשיב עשה מספר שימושים בכרטיס האשראי של המתלון

בסכום כולל של 4,900 ₪.

· **באישום השלישי** בתאריך 14.10.22 דפק המשיב על דלת ביתו של המתלונן, יליד 1941, והציג עצמו כנציג חברת החשמל. המשיב נכנס פנימה באמתלות שווא ובתוך כך נטל את כרטיס האשראי של המתלוננת. בהמשך לכך התקשר המשיב למתלוננת והציג עצמו כקצין בטחון של חברת כרטיסי האשראי וביקש מהמתלוננת את הקוד הסוד שלה אך המתלוננת סירבה לעשות כן.

· **באישום הרביעי** בתאריך 19.10.22 דפק המשיב על דלת ביתה של המתלוננת, ילידת 1927, והציג עצמו כנציג חברת החשמל. המשיב נכנס פנימה באמתלות שווא ובתוך כך הכניס ידו לכיס המתלונן על מנת לגנוב ממנו ארנק אך המתלונן תפס את המשיב ובתגובה המשיב דחף את המתלונן וברח מהמקום.

טיעוני הצדדים ביחס לראיות לכאורה

3. ביחס לאישום הראשון טען כי זהו אינו המשיב שביצע את העבירה. טען כי תחקור ה"סים-ברזל" אינו מוביל למסקנה חד משמעית שהמשיב הוא מבצע העבירה משום שמכשיר הטלפון שייך לבנו, בנו לא נחקר במשטרה ונעשו במכשיר הטלפון האמור שימושים גם על ידי אשת הנאשם ובתו. כמו כן, טען כי אין לייחס משקל לגרסת המשיב לגבי תיאור המפגש, משום שאינה תואמת את גרסת המתלונן.

4. ביחס לאישום השני ב"כ המשיב הסכים כי יש ראיות לכאורה, נוכח מסדר הזיהוי, אך טען לכרסום. הכרסום, לשיטתו, נובע מהיעדר קשר בין האירוע בו זוהה המתלונן על ידי המשיב לבין משיכות הכספים, לגביהן אין ראיה כי המשיב ביצע אותן. כמו כן, טען כי לא מדובר בתקיפה לשם גניבה.

5. ביחס לאישום השלישי, אישר ב"כ המשיב כי המשיב שהה בדירת המתלונן אך הכחיש, נוכח קיומה של טביעת אצבע של המשיב. אך לא הסכים לקיומה של עבירת התפרצות לדירה, כי לא מדובר בכניסה לדירה בהונאה. וביחס לעבירת ההתחזות טען כי לא מתקיימים יסודות העבירה משום שיש הכרח כי ההתחזות תהא לאדם בעל זהות מסוימת.

6. ביחס לאישום הרביעי טען ב"כ הנאשם, כפי שטען לעניין האישום הראשון, כי תחקור ה"סים-ברזל" אינו מוביל למסקנה שהמשיב הוא מבצע עבירה. כמו כן ציין כי לא די בכך שהמשיב נצפה בעומר באותה העת משום שמדובר במקום הצמוד לבאר שבע. בנסיבות האמורות טען כי אין ליחס משקל לסיפור של המשיב על מפגשו עם אישה שקראה לו לעזרה בעומר.

7. ב"כ המאשימה הפנתה לחומר החקירה, וטענה כי קיימות ראיות לכאורה לכל אחד מן האישומים.

דין בראיות לכאורה

8. ב"כ המשיב הסכים לכך כי המשיב אכן פגש במתלוננים באישומים השני והשלישי, גם אם טען לכרסום בראיות או לקיומו של מפגש תמים בלבד.

9. כבר עתה אציין כי הסכמות אלו עשויות לשמש נקודה ארכימדית בבחינת הראיות בתיק כולו. **ראשית**, הן מלמדות על כך שהמשיב פגש לכל הפחות בשני מתלוננים כמתואר באישומים השני והשלישי. **שנית**, הן יכולות

לחזק את הראיות הנסיבתיות הקשורות לזיהוי המשיב. **שלישית**, הן עשויות לשמש כמצע לקיומה של שיטת ביצוע, כזו שגם אם אין בכוחה להוכיח באופן עצמאי את זהות המשיב כמבצע העבירה, יכולה לחזק את שאר הראיות נגד המשיב. אך בכל אלו אדון בהמשך בהרחבה.

10. כעת, משהובררה המחלוקת, נותר להכריע בדבר קיומן של ראיות לכאורה. מטעמי נוחיות אעשה זאת שלא בסדר הופעת האישומים בכתב האישום:

אישום 2

א. הודעות המתלונן - המתלונן מסר כי ביום 13.10.22 הגיע למחסני השוק בבאר שבע בסביבות השעה 10:00. ניגש אליו בחור כבן 35 בעל מבנה גוף בריא, עור שזוף, שיער שחור קצר, צבע עיניים כהה. שאל אותו לגילו ומשהמתלונן ענה שהוא בן 77 הבחור ביקש לראות תעודת זהות. המתלונן הוציא את הארנק ואז הבחור דחף אותו ותכולת הארנק נפלה על הרצפה. בהמשך הבחור לקח מידיו את הארנק כדי לראות את תעודת הזהות שלו, ולאחר שהמתלונן התרומם מהרצפה לקח מהבחור את הארנק שלו. בהמשך, בשעות הצהריים, קיבל שיחה מטלפון חסוי מאדם שהתייצג כנציג חברת האשראי ואמר לו שכרטיס האשראי שלו נגנב, ושנעשה ניסיון שימוש בכרטיס האשראי. ביקש ממנו קוד סודי, על מנת לבטל את כרטיס האשראי, והמתלונן מסר לו אותו. בהמשך לכך הבחין כי נעשו משיכות כספים מחשבון הבנק שלו בסכום מצטבר של 4,900 ₪. (מסמך כא') בחקירה נוספת מסר כי בזמן שהתכופף להרים את המסמכים מהרצפה הארנק שלו היה ברשות אותו בחור ואז ככל הנראה הוא גנב ממנו את כרטיס האשראי (מסמך כ') בחקירתו מיום 7.11.22 אישר כי הבחור שגנב ממנו את כרטיס האשראי הינו המשיב שנצפה בתמונה 3 במסדר התמונות. (מסמך כב')

ב. מסדר זיהוי - המתלונן זיהה את המשיב במסדר תמונות. (מסמך יז') המסדר נערך בנוכחות סגור ותועד על גבי פרוטוקול (מסמך יח')

ג. מסמכים מהבנק - פירוט 4 משיכות מכרטיס האשראי של המתלונן ביום 13.10.22 בין השעות 14:39-14:42 בסכום מצטבר של 4,900 ₪.

ד. מחקרי תקשורת - בתאריך 13.10.22 בשעה 12:13 בוצע ניסיון התקשרות למספר הטלפון של המתלונן ממספר טלפון XXXXXXXXXX (מסמך כד' וכן מסמך טו') בהמשך בשעה 14:02 בוצעה שיחה ממספר טלפון XXXXXXXXXX אל המתלונן. (מסמך טו' ע' 2) בשעה 16:14 בוצעה שיחה ממספר טלפון XXXXXXXXXX ממכשיר שמספרו XXXXXXXXXX אל מספר הטלפון של המתלונן. (מסמך יט') ולבסוף בשעה 16:34 בוצעה שיחה ממספר טלפון XXXXXXXXXX אל המתלונן. (מסמך יט' ע' 2) ודוק, בתאריך 3.7.22 "התארח" מספר הטלפון של המשיב XXXXXXXXXX על גבי מכשיר שמספרו XXXXXXXXXX. (מסמך לא מסומן במספר אך חתום חיים טדלה) דהיינו, יש ראיה לכך שהמשיב עשה בעבר שימוש במכשיר שמספרו XXXXXXXXXX.

ה. הודעות חשוד - בחקירתו מיום 1.11.22 מסר לחוקר את הטלפון שלו שמספרו הינו XXXXXXXXXX. מסר כי טלפון זה בשימוש כ-7 שנים. בחקירתו מיום 8.11.22 קושר עצמו המשיב למספר הטלפון XXXXXXXXXX. מכחיש את העבירות המיוחסות לו.

ו. דין - בבחינת התשתית הראייתית בהליכי מעצר בית המשפט לא יידרש לטענות הנוגעות

למהימנות או למשקל. ראו למשל בש"פ 1385/15 כהן נ' מדינת ישראל. על כן רק במקרים חריגים ייתן בית המשפט דעתו לטענות לגבי מהימנות העדים כאשר: "חומר הראיות מגלה על פניו סתירות או פירוכות מהותיות המלמדות על חולשה בולטת בתשתית הראייתית" ראו למשל בש"פ 9896/16 מחיסן נ' מדינת ישראל. אשר על כן משווה המשיב כמבצע העבירה, במסדר זיהוי קביל, אין לתור אחר משקל הזיהוי בהליך המעצר. מאותו הטעם אין סיבה נראית לעין שלא לקבל את גרסת המתלונן לכאורה אף לעניין עבירת התקיפה.

אם בכך לא די, הרי שהתשתית אינה מבוססת רק על זיהוי. זאת משום שבסמוך לאחר האירוע ביצע המשיב, ממספר הטלפון שלו XXXXXXXX ניסיון חיוג אל המתלונן, אך ניתק מיד. בסמוך לאחר מכן התקשר למתלונן ממספר טלפון XXXXXXXX ממכשיר שמספרו XXXXXXXX.

כזכור, יש ראייה לכך שהמשיב עשה שימוש ביום 3.7.22 במכשיר שמספרו XXXXXXXX. נתון שיש בו כדי לקשור את המשיב למכשיר האמור.

הנה כי כן, ההצטברות הראייתית האמורה מלמדת כי המשיב ניסה להתקשר מהטלפון ה"גלוי" שלו - XXXXXXXX - אל המתלונן, ככל הנראה בשוגג, ומיד ניתק. ובסמוך לאחר מכן התקשר ממספר הטלפון ה"מבצעי" שלו - XXXXXXXX - מספר אליו נקשר ראייתית על דרך שימוש קודם, ביום 3.7.22, במכשיר שמספרו XXXXXXXX. ובאמצעות מספר טלפון זה השלים את המהלך העברייני על דרך גילוי הקוד הסודי וגניבת כספי המתלונן.

אין לחדד, גם אם המשיב עשה שימוש במכשיר שמספרו XXXXXXXX ביום 3.7.22, יש לזכור כי המכשיר שייך לבנו, ובנו לא נחקר, ואם בכך לא די אף אשתו ובתו עשו שימוש במכשיר. יחד עם זאת, בענייננו, כאמור יש זיהוי של המשיב כמבצע העבירה - דהיינו, קיימת ראייה ישירה לחובתו. ועל כן, גם אם הקשר בין המשיב לבין מכשיר שמספרו XXXXXXXX, הינו קשר נסיבתי, הרי שבהתאם למבחן התלת שלבי, ניסיון החיים והשכל הישר מלמד כי המשיב הוא זה שביצע את שיחות הטלפון ממספר טלפון XXXXXXXX בסמוך לאחר האירוע. לא כל שכן משלא הועלה בפני תרחיש חלופי מזכה, ואף לא עלה בדעתי תרחיש חלופי שכזה. תרחיש לפיו, המשיב עצמו גנב את כרטיס האשראי מהמתלונן ואף התקשר אל המתלונן לאחר מכן ממספרו הגלוי, ובו בזמן היה זה אדם אחר שהתקשר בסמוך מיד לאחר מכן אל המתלונן על מנת להשיג ממנו קוד סודי, הוא אינו תרחיש סביר. הדברים נכונים ביתר שאת, שעה שהמשיב מכחיש את העבירה, וממילא לא טוען כי העביר את כרטיס האשראי שגנב מהמתלונן לצד שלישי, על מנת שאותו צד שלישי ימשיך את המרמה כלפי המתלונן.

ביחס לטענת ההגנה לפיה התייצגות המשיב כאיש חברת האשראי אינה עולה לכדי עבירת התחזות, אציין כי לא נעלם מעיניי ע"פ 499/72 אל שעבי נ' מדינת ישראל, שם נקבע כי על מבצע העבירה להתחזות לאדם אחר אמיתי שהינו קיים, להבדיל מאדם בדוי. עיון בפסק הדין אל שעבי מלמד על נסיבות שונות לחלוטין, שאינן יפות לענייננו. בעניין אל שעבי התחזה גבר דרוזי ליהודי וקיים יחסי מין עם המתלוננת. ואילו בענייננו, מדובר בהתחזות לבעל תפקיד קונקרטי - נציג חברת אשראי של חברת "ויזה". הליבה העבריינית, בענייננו אינה התחזות דווקא לאותו נציג האשראי הספציפי שאכן ישב באותה העת במשרדי חברת ויזה ונתן מענה ללקוחות חברת ויזה. בתפקודם כנציגי חברת האשראי, זהותם האישית של נציגי האשראי האמיתיים של חברת ויזה נסוגה מפני זהותם המקצועית, יהא שמם בחייהם הפרטיים אשר יהא. העיקר הוא שהמשיב התייצג לכאורה בפני המתלונן כמי מנציגי חברת האשראי ויזה, נציגים אמיתיים לכל דבר ועניין.

ודוק, בעוד יכולה להיות מחלוקת לגבי השאלה אם המתלוננת בפסק דין אל שעבי הייתה מסכימה לקיים יחסי

מין עם אל שעבי לו ידעה שהוא דרוזי, או מה המשמעות הנורמטיבית של העדפותיה, הרי שלא יכולה להיות מחלוקת שהמתלונן, או כל אדם אחר במקומו, לא היה מוסר את הקוד הסודי שלו למשיב, לו ידע שהוא לא נציג חברת אשראי אלא עברין מרמה רציוניסט.

עוד יצוין, כי לאחר פסק דין **אל שעבי**, נקבע במספר פסקי דין, ובין השאר בת"פ (חיפה) 389/02 **מדינת ישראל נ' חן אלקובי** כי בחלוף השנים נס ליחו:

"פרשנות תכליתית של החוק, אינה מחייבת כי ההתחזות צריכה להיות לאדם ספיציפי ודי בהתחזות כדמות פיקטיבית להקים את יסודות העבירה. הפרשנות שניתנה בשעתו על ידי בית המשפט היא פרשנות צרה, שאינה עולה בקנה אחד עם הערך המוגן בעבירה, והוא, הגנה על כל אדם מפני הונאה הנעשית באמצעות התחזות בדבר מיהותו וזהותו של מי שעומד מולו."

על פסק הדין **אל שעבי** אף נמתחה ביקורת מלומדים. ראו למשל מ. גור אריה "התחזות לדמות פיקטיבית - התראות כאחר או מרמה" **משפטים ה** (תשל"ג-תשל"ד) 673.

לטעמי, ומבלי לקבוע יתדות להליך העיקרי, בענייננו מתקיימת עבירת ההתחזות במלוא עוזה.

ז. **מסקנות** - סוף דבר, משהמתלונן זיהה את המשיב, כמי שגנב ממנו במרמה כרטיס אשראי, ושהמשיב ניסה להתקשר למתלונן בסמוך לאחר מכן ממספר הטלפון שלו הרי שקיימות ראיות לכאורה ביחס לאישום זה נגד המשיב בעוצמה גבוהה ביותר.

אישום 3

א. **הודעת המתלונן** - המתלונן מסר כי ביום 14.10.22 בשעה 10:00 אדם כבן 35-40 גבוה עם מסיכה על הפנים דפק על דלת ביתו שברחוב ---- והתייצג כאיש חברת החשמל ואמר למתלונן שייתכן והוא זכאי להחזר. נכנס כדי לבצע בדיקה. רצה לראות חשבון חשמל והמתלונן הגיש לו את חשבון החשמל. בהמשך כשהמתלונן הסתובב, אותו אדם ניסה לגנוב ארנק מכיסו של המתלונן. המתלונן תפס את ידו, אך הוא הזיז אותה וברח מהמקום. (מסמך לח')

ב. **חוות דעת ט.א** - טביעות אצבע של המשיב נמצאו על גבי תדפיס חשבון חשמל שנתפס בבית המתלונן (מסמך לו' ביחד עם מסמך ל')

ג. **איכון** - מספר טלפון XXXXXXXX היה מאוכן בכתובת ---- בסמוך לשעה 9:00. (מסמך מא')

ד. **הודעת המשיב** - תחילה הכחיש שהגיע לבית המתלונן. כשהוטח בפניו שטביעת אצבע שלו נמצאה על גבי תדפיס חשבון החשמל מסר כי אינו יודע איך טביעת אצבע שלו הגיעה לשם. (מסמך לח') ובחקירה נוספת שלו אף שמר על זכות השתיקה (מסמך לט')

ה. **דין** - הלכה היא כי די בראיה פורנזית לבדה כדי להוביל להרשעה ומקל וחומר שדי בה כדי להוביל לקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה. ראו למשל, בש"פ 10028/03 **אלקריף נ' מדינת ישראל** שם נקבע כי:

"מציאת טביעת אצבע במקום העבירה או על חפץ שבו נעברה עבירה, שלא ניתן הסבר סביר להימצאותה שם, היא ראיה שמשקלה רב ויש בה כדי לבסס הרשעה כראיה יחידה, וממילא כדי לשמש ראיה לכאורה לצורך מעצר עד תום ההליכים."

אכן, ראייה פורנזית אינה ראייה ישירה, אלא ראייה נסיבתית, ולכן יש לבחון אותה בהתאם למבחן התלת שלבי [ראו למשל, ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל].

בהתאם **למבחן הראשון**, התרשמתי כי מדובר בראייה קבילה בעלת משקל גבוה. בהתאם **למבחן השני**, התרשמתי בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר כי מדובר בראייה המערבת לכאורה את המשיב בביצוע העבירה, והדברים נכונים ביתר שאת משמדובר בטביעת אצבע על תדפיס חשבון חשמל באופן המתמזג במדויק עם גרסת המתלונן. בכל הנוגע **למבחן השלישי**, הרי שהמשיב לא מסר כל הסבר להימצאות טביעת האצבע שלו והכחיש נוכחות במקום, ואף בנקודות מסוימות שמר על זכות השתיקה. לפיכך, המשיב לא השכיל להשיב את הנטל הטקטי אל המאשימה.

ביחס לטענת ההגנה לפיה כניסת המשיב לבית המתלונן אינה עולה כדי התפרצות במובן המשפטי שלה, הרי שבהתאם לסעיף 405(ד) לחוק העונשין: "**הנכנס לבנין באיום, בתחבולה, או בקנוניה עם אדם שבבנין, או נכנס לארובה או לפתח אחר של הבנין העומד פתוח דרך קבע לצורך מסויים וכרגיל אינו נועד לשמש לכניסה, רואים אותו כאילו פרץ ונכנס**". מאחר ולשון החוק ברורה עד מאוד, אין לי אלא לקבוע כי משהמשיב נכנס לבית המתלונן בתחבולה על מנת לגנוב ממנו את ארנקו, ממילא אין קושי ראייתי ביחס לעבירת ההתפרצות.

ביחס לטענת ההגנה לפיה התייצגות המשיב כאיש חברת החשמל אינה עולה לכדי עבירת התחזות, הרי שהמטעמים שפירטתי לעיל בהרחבה, ביחס לאישום השני, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירת התחזות, גם אם המשיב לא בהכרח התייצג בזהות המסוימת של מי מעובדי חברת החשמל שחיים וקיימים על פני כדור הארץ.

ו. מסקנות - לאור כל האמור לעיל אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה מספיקות לשלב זה כנגד המשיב, בעוצמה גבוהה מאוד.

אישום 4

ח. עדות המתלוננת - המתלוננת, ילידת 1927, מסרה כי ביום 19.10.22 בסביבות השעה 13:00, הגיע אדם לביתה וביקש לראות את מונה החשמל. הוא היה גבוה, בעל מבנה גוף בריא. הפנתה אותו למונה החשמל שנמצא מחוץ לבית, אך בהמשך לכך הוא נכנס לבית ואמר שהוא צריך לבדוק את המכשירים בבית. בהמשך אמר למתלוננת כי עליה לצאת מביתה לראות אם המזגן עובד והמתלוננת יצאה והוא נשאר לבד בביתה. לאחר שקרא לה לחזור נכנסה לבית ואז הגיעה ביתה א'. המשיב הציג עצמו כנציג חברת החשמל ואמר לא' שהמתלוננת זכאית להנחה מחברת החשמל. לאחר שהלך, גילתה כי נעלם לה כרטיס אשראי של "חבר" מהארנק. בהמשך התקשר אדם לטלפון הנייד בביתה ודיבר עם א' בביתה על כך שמגיעה לה הנחה. שללה את טענת המשיב לפיה היא ביקשה ממנו שיסייע לה עם ארון החשמל. הביעה פחד מפני המשיב. מסרה כי למחרת בבוקר בין השעות 7:30-8:30 התקשר אליה אדם ואמר לה שכרטיס האשראי שלה נגנב ושהוא צריך את הקוד הסודי שלה על מנת לבטל את כרטיס האשראי. תיארה שלוש שיחות. לא מסרה את כרטיס האשראי. (מסמך סט')

ט. עדות א' ביתה של המתלוננת - מסרה כי ביום 19.10.22 בסביבות השעה 13:15, הגיעה לבית המתלוננת והבחינה באדם זר שטען שהוא מחברת החשמל. הוא היה נראה כבן 30-40 יהודי גבוה ורחב. טען שלמתלוננת מגיעה הנחה. לאחר שעזב גילו שנעלם למתלוננת כרטיס אשראי מארנקה. כמו

כן התקשר אדם לביתה של המתלוננת הציג עצמו כנציג חברתה חשמל ואמר לה שמגיעה לה הנחה.
(מסמך עב')

י. מחקרי תקשורת - בתאריך 19.10.22 בשעה 14:17 התקבלה שיחה בבית המתלוננת ממספר טלפון XXXXXXXX שהורכב באותה העת על מכשיר שמספרו XXXXXXXX. למחרת בבוקר בשעה 8:48 התקבלה שוב שיחה בבית המתלוננת ממספר טלפון XXXXXXXX שהורכב באותה העת על מכשיר שמספרו XXXXXXXX. בהמשך לכך אף התקבלו בטלפון הסלולרי של המתלוננת שמספרו XXXXXXXX שיחות ממספר טלפון XXXXXXXX שהורכב באותה העת על מכשיר שמספרו XXXXXXXX.

יא. גרסת הנאשם - הכחיש שבתאריך 19.10.22 הגיע לבית בישוב ---- והציג עצמו כעובד חברת חשמל ואף הכחיש שנכנס לבית המתלוננת והתקשר אליה מאוחר יותר. יחד עם זאת, לאחר שהוטח בו במסגרת תרגיל חקירה כי נמצאו ממצאים פורנזיים שלו בזירה מסר שאכן עבר במקום ואז פנתה אליו אישה מבוגרת ואמרה שיש לה בעיה בחשמל ולכן הוא הרים לה את המתגים בארון החשמל. עוד ציין כי במהלך שהותו במקום הגיעה גם ביתה של אותה אישה. (מסמך עא')

יב. דין - הראיות נגד המשיב באישום זה הינן ראיות נסיבתיות.

המשיב אישר שהתעסק עם ארון החשמל של אישה מבוגרת ב-19.10.22 ביום ---- ושבתוך כך אף הגיעה ביתה של אותה אישה למקום, זאת בהלימה לגרסת המתלוננת וביתה. לכן, יש להוסיף את העובדה שלאחר האירוע נעשו למתלוננת שיחות טלפון ממספר טלפון XXXXXXXX שהורכב באותה העת על מכשיר שמספרו XXXXXXXX. וכזכור, בתאריך 3.7.22 "התארח" מספר הטלפון של המשיב XXXXXXXX על גבי אותו מכשיר שמספרו XXXXXXXX. (מסמך לא מסומן במספר אך חתום חיים טדלה)

בנוסף לכל האמור, אף התרשמתי כי מדובר בדפוס פעולה דומה אשר עולה לכדי שיטת ביצוע. קביעתי בדבר שיטת הביצוע נובעת מהדמיון הרב בין אישום זה לבין האישום השלישי. בשני האישומים המשיב התפרץ בעורמה לבית, בשני האישומים המשיב התייצג בכזב כנציג חברת החשמל, בשני המקרים המשיב ניסה לקנות את אמון המתלוננים בטענה שהוא יכול לסייע להם לקבל הנחה בתשלום חשבון החשמל, בשני המקרים המשיב בחר לו קורבן מבוגר.

משקבעתי את זהות המשיב כמבצע העבירה באישום השלישי בעוצמה גבוהה, בין השאר נוכח זיהוי טביעת אצבע של המשיב, הרי שיש בכך כדי לשמש ראיה משמעותית לחיזוק זהות המשיב כמבצע העבירות באישום זה. כידוע, גם מקום בו אין די בשיטת ביצוע לבדה להוכיח את זהות המבצע, יש בה בוודאי לחזק את הראיות האחרות נגד המבצע. הלכה היא כי עדות שיטה לא צריכה להגיע לכדי "כרטיס ביקור" או "טביעת אצבע" והכל תלוי במכלול הראיות. ראו למשל, ע"פ 679/78 **כהן נ' מדינת ישראל**. בענייננו, כאמור, שיטת הביצוע אינה הראיה היחידה, והיא מצטרפת לשאר הראיות כנגד המשיב.

טרם סיום אתייחס לטענת ההגנה לפיה, אין בעובדה שהמשיב גנב כרטיס אשראי מהמתלוננת ובהמשך לכך ניסה להשיג את הקוד הסודי של המתלוננת, כדי להעיד על כך שהוא ניסה לעשות שימוש בכרטיס האשראי שלה. העובדה שהמשיב גנב מהמתלוננת את כרטיס האשראי שלה ובסמוך לכך התקשר אליה, וניסה לחלץ ממנה את הקוד הסודי המאפשר שימוש באותו כרטיס אשראי הינה ראיה נסיבתית כבדת משקל לכך שהמשיב ניסה לעשות שימוש בכרטיס האשראי, הנלמדת מניסיון החיים והשכל הישר. המשיב לא היה טורח לגנוב את הכרטיס ואף לא היה טורח להתקשר למתלוננת בניסיון להשיג ממנה את הקוד הסודי אלמלא היה בכוונתו להשתמש בכרטיס האשראי. משה נאמר, ייתכן ובשים לב

לכך שהמשיב לא ניסה לעשות שימוש בכרטיס האשראי אלא רק ניסה להשיג את האמצעים שיאפשרו לו לעשות שימוש בכרטיס האשראי, נראה כי היה מקום לייחס לו במקום עבירת ניסיון שימוש בכרטיס אשראי, עבירה של ניסיון קבלת דבר במרמה - כאשר הדבר הוא הקוד הסודי. אך לא מצאתי צורך להכריע בכך לעת הזו.

יג. מסקנות - לאור כל האמור לעיל אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה גבוהה נגד המשיב.

אישום 1

יד. עדות המתלונן - המתלונן מסר כי ביום 3.10.22 נסע עם רכבו למוסך יוסי גז בבאר שבע לתקן מצלמת רכב. כשהיה במוסך הבחין בבחור שאמר לו שהוא מעוניין לקנות ממנו את הרכב. הוא ביקש להיכנס לרכב ואף נכנס פנימה. מסר כי אותו בחור היה בגובה 1.80, עם זקן צרפתי קצת ג'ינג'י, צבע בהיר עם מכנסים קצרים וכובע. בהמשך נסע המתלונן לתחנת דלק ושם הבחין כי כרטיס האשראי שלו נעלם. בסביבות השעה 12:30 התקשר אליו אדם מטלפון חסוי שהתייצג כנציג חברת האשראי ואמר לו שכרטיס האשראי שלו נגנב, ומישהו ביצע קניה בינות ביתן, ביקש ממנו קוד סודי, על מנת לבטל את כרטיס האשראי, אך המתלונן סירב למסור לו אותו. (מסמך י')

מחקרי תקשורת - בתאריך 3.10.22 בוצעו שתי שיחות בשעה 13:00 (למשך 8:42 דקות) ובשעה 13:17 (למשך 00:29 שניות) למספר הטלפון של המתלונן ממספר טלפון XXXXXXXX ממספר מכשיר XXXXXXXX. (מסמך ה') בין לבין בשעה 13:10 בוצעה שיחה למספר הטלפון של המתלונן ממספר טלפון XXXXXXXX אך לא ידוע מספר המכשיר ממנו בוצעה השיחה. (מסמך יא') כזכור, בתאריך 3.7.22 "התארח" מספר הטלפון של המשיב XXXXXXXX על גבי אותו מכשיר שמספרו XXXXXXXX. (מסמך לא מסומן במספר אך חתום חיים טדלה)

טו. מסדר זיהוי - המתלונן לא זיהה את המשיב במסדר תמונות. (מסמך ג')

טז. טביעות אצבע - בבדיקת הרכב לא נמצאו טביעות אצבע של המשיב (מסמך ח') גם אם יש לזכור כי היעדר ממצא פורנזי אין כדי להשליך בהכרח על שאלת אשמתו של הנאשם. ראו למשל, בש"פ 9087/17 ג'אבר נ' מדינת ישראל.

יז. גרסת המשיב - מסר בחקירתו מיום 8.11.22 כי פגש במתלונן במוסך שי גז בבאר שבע, כאשר רצה טיפול לרכבו. אישר ששאל את המתלונן אם הוא מעוניין למכור את רכב הסובארו הלבן שלו, אישר שאמר למתלונן שהוא מעוניין לקנות את הרכב לבתו, אישר שפתח את תא המטען של רכב המתלונן אף אישר שישב ברכבו של המתלונן במושב האחורי. בהמשך מציין כי זכור לו שלמתלונן היה שפם, אך משהוטח בו במסגרת תרגיל חקירה שהמתלונן זיהה אותו שב ואישר שפגש במתלונן ושהוא "בנאדם עם ראש על הכתפיים". אך הכחיש שגנב את ארנקו של המתלונן ואף הכחיש שהתקשר למתלונן. (מסמך עד')

יח. דיון - הראיות נגד המשיב באישום זה הינן ראיות נסיבתיות. בהתאם למבחן התלת שלבי [ראו למשל, ע"פ 9372/03 פון ויזל נ' מדינת ישראל]. התרשמתי כי קיימות שלל ראיות קבילות נגד המשיב.

המשיב אישר שפגש במתלונן, לאחר שהראו לו תמונה של המתלונן, אישר שלמתלונן היה רכב סובארו לבן, אישר שניסה לקנות את הרכב מהמתלונן ובתוך כך פתח את תא המטען ואף אישר שישב במושב האחורי של

רכבו של המתלונן. כל זאת, בהלימה מלאה לגרסת המתלונן, ואף בשים לב לכך שארנקו של המתלונן, ממנו נגנב כרטיס האשראי, היה במושב האחורי של רכבו. ראייה זו מקבלת משנה תוקף משהוכח כי בסמוך לאחר האירוע בסמוך לשעה 13:17 בוצעה שיחה למספר הטלפון של המתלונן ממספר טלפון XXXXXXXX ממספר מכשיר XXXXXXXX, אשר כאמור לעיל קשור ראייתית למשיב נוכח "התארחות" מספר הטלפון של המשיב XXXXXXXX על גבי אותו מכשיר שמספרו XXXXXXXX בעבר.

זאת ועוד, מדובר בדפוס פעולה דומה אשר עולה לכדי שיטת ביצוע. באישום זה כמו גם באישום השני המשיב החל שיחת חולין עם המתלונן במטרה לקנות את אמונו, בשני המקרים מדובר בקורבן מבוגר, בשני המקרים המשיב גנב את כרטיס האשראי של המתלונן תוך ניצול חוסר תשומת לבו של המתלונן אגב שיחת החולין, בשני המקרים המשיב התקשר לאחר מכן אל המתלונן והתייצג כנציג חברת האשראי, בשני המקרים המשיב אמר למתלונן כי יש צורך לבטל את כרטיס האשראי ולשם כך עליו לקבל את הקוד הסודי מהמתלונן, בשני המקרים השיחות היו ממספר טלפון XXXXXXXX ממספר מכשיר XXXXXXXX.

משקבעתי את זהות המשיב כמבצע העבירה באישום השני בעוצמה גבוהה, בין השאר נוכח זיהוי המשיב במסדר זיהוי, וניסיון התקשרות ממספר הטלפון המשוך למשיב XXXXXXXX, הרי שיש בכך כדי לשמש ראיה משמעותית לחיזוק זהות המשיב כמבצע העבירות באישום זה.

ודוק, לטעמי מדובר בשיטת ביצוע בעוצמה גבוהה, אך גם אם יטען כי אין די בה לבדה להוכיח את זהות המבצע, יש בה בוודאי לחזק את הראיות האחרות נגדו. הלכה היא כי עדות שיטה לא צריכה להגיע לכדי "כרטיס ביקור" או "טביעת אצבע" והכל תלוי במכלול הראיות. ראו למשל, ע"פ 679/78 כהן נ' מדינת ישראל.

כפי שקבעתי ביחס לאישום הרביעי הרי שאף כאן התרשמתי כי העובדה שהמשיב גנב מהמתלונן את כרטיס האשראי שלו ובסמוך לכך התקשר אליו, וניסה לחלץ ממנו את הקוד הסודי המאפשר שימוש באותו כרטיס אשראי הינה ראיה נסיבתית כבדת משקל לכך שהמשיב ניסה לעשות שימוש בכרטיס האשראי, הנלמדת מניסיון החיים והשכל הישר. יחד עם זאת, בשים לב לכך שהמשיב לא ניסה לעשות שימוש בכרטיס האשראי אלא רק ניסה להשיג את האמצעים שיאפשרו לו לעשות שימוש בכרטיס האשראי, נראה כי היה מקום לייחס לו במקום עבירת ניסיון שימוש בכרטיס אשראי, עבירה של ניסיון קבלת דבר במרמה. אך לא מצאתי צורך להכריע בכך לעת הזו.

טרם סיום אתייחס לשני קשיים שעלו באישום זה. הראשון הינו זיהוי מבצע העבירה כ"ג'ינג'י" על ידי המתלונן. מדובר בנתון שלא ניתן להתעלם ממנו, משום שהמשיב אינו ג'ינג'י. יחד עם זאת, הוא אינו מלמד על כרסום משמעותי, משום שהמתלונן סיפר על כך שרק אדם אחד ניסה לקנות ממנו את רכב הסובארו שלו באותו יום במוסך, ורק אותו אדם נכנס לרכבו. בה בעת, גם המשיב מוסר כי ניסה לקנות אותו סוברו באותו יום במוסך רק מאדם אחד. מה גם, שהמשיב זיהה את המתלונן בתמונה שהוצגה לו בחקירתו. לפיכך, לא מדובר בקושי ראייתי משמעותי. השני הינו אי זיהוי המשיב במסדר זיהוי. בכל הנוגע לאי זיהוי, הרי שלהבדיל מזיהוי של אדם אחר שאינו המשיב, משקלו של אי הזיהוי כראיה מזכה נמוך משום שכשלעצמו יכול להעיד על בעיית זיכרון באותה מידה. משכל זה נאמר, ברור שיש לבחון אם הקשיים הללו פוגעים בעוצמת הראיות ומאפשרים יצירת תרחיש חלופי מזכה. לטעמי התשובה לכך שלילית, משום שיש ראיות נסיבתיות מוצקות כנגד המשיב, וכי ביצוע העבירות על ידי אחר אינו עולה בקנה אחד עם הראיות הללו ואף לא עולה בקנה אחד עם גרסת המשיב עצמו שאישר שפגש במתלונן ונכנס לרכבו.

יט. מסקנות - לאור כל האמור לעיל אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה מספיקות לשלב זה כנגד המשיב, הגם שעוצמת הראיות פחותה במעט מעוצמת הראיות נגד המשיב בשאר האישומים. זאת בשים

לב לאי זיהוי של המשיב על ידי המתלונן במסדר התמונות, ואף לתיאורו של המשיב כ"ג'ינג'י".

11. אשר על כן, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה בעוצמה גבוהה לעבירות המיוחסות למשיב באישומים השני, השלישי והרביעי. ואילו בכל הנוגע לאישום הראשון, הגם שהראיות הן בעוצמה מספקת לשלב זה, עוצמתן אינה גבוהה כעוצמת הראיות בשאר האישומים.

עילת המעצר

12. בכל הנוגע לעילת המעצר טען ב"כ המשיב כי על אף עברו הפלילי ועל אף הכיעור שבעבירות הן לא בוצעו באלימות ולכן ניתן לשקול שחרורו לחלופת מעצר בירוחם.

13. המבקשת לעומת זאת עתרה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בשים לב לריבוי המעשים, התחכום, לכך שהמשיב צד קורבנות מבוגרים ואף לא בוחל בתקיפתם על מנת לממש את כוונותיו הפליליות. ולכך שהמשיב רצידיביסטי בתחום המרמה.

14. העבירות המיוחסות למשיב אינן כאלה המקימות עילת מעצר סטטוטורית. יחד עם זאת, העובדה שלא קיימת חזקת מסוכנות, אין משמעה כי המסוכנות הנובעת מן המעשים פחותה מעבירה בה קיימת חזקת מסוכנות. המשמעות היא בעיקר ראייתית. קרי, כשמדובר בעבירות מסוג זה יש להוכיח את המסוכנות ואין חזקה המקימה אותה באופן אוטומטי.

15. בענייננו, המסוכנות הינה ברף הגבוה, והיא נלמדת הן ממאפייני העבירות והן ממאפייני המשיב.

16. בכל הנוגע לעבירות רכוש, הלכה היא כי: "עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים, עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור." ראו בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל.

17. המשיב ביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו באופן שיטתי, בארבע הזדמנויות שונות, תוך שימוש בתחכום ועורמה. אופן ביצוע העבירות מלמד על תכנון מקדים, ובניית מהלך עברייני מרובה שלבים שתחילתו ביצירת מצג שווא ורכישת אמון הקורבן, המשכו בגניבת כרטיס האשראי של המתלונן ואיתורו של מספר הטלפון של הקורבן, ובחלק מן המקרים אף התחזות לעובד חברת האשראי או עובד חברת חשמל, ובהמשך ניסיון חילוץ קוד סודי במרמה מהקורבן ושימוש במרמה בכרטיס האשראי.

18. המשיב בחר לו קורבנות קשישים, תוך ניצול מצבם על מנת לבצע את תכניתו הפלילית בקלות רבה יותר. לבחירה בקורבנות קשישים, יש משמעות אקוטית, משום שקשישים פגיעים יותר משמעותית מאשר קורבנות אחרים.

19. בשניים מן המקרים, כמפורט באישום השני והשלישי, הנאשם אף תקף את המתלוננים. אכן, התקיפה הייתה ברף הנמוך, ולא הסבה חבלות, אך משהמשיב בחר לו קורבנות קשישים, ומשהגדיל והשתמש בכוח נגד שניים מהם, הרי שהשלכות עבירותיו הרכושיות אינן עוד במישור הרכושי גרידא, כי אם מהוות סכנה של ממש לביטחונם הפיזי של קשישים באשר הם. ברי כי דחיפה, ולו קלה ביותר, של קשיש, עלולה להסתיים באסון משמעותי בשל פגיעותו האינהרנטית של הקשיש.

20. בכל הנוגע למאפייני המשיב, הרי שמדובר בעבריו מרמה רצידיביסט, בעל עבר פלילי עשיר המונה 18 הרשעות קודמות. עיון ברישום הפלילי מלמד כי המשיב הורשע בעשרות רבות של עבירות מרמה, חלק לא מבוטל מהן בנסיבות דומות של התפרצות למגורים והונאה בכרטיס חיוב. עוד יצוין, כי המשיב אף הורשע במספר עבירות אלימות ואיומים בעברו.
21. המשיב ריצה מאסרים רבים, חלקם ממושכים לתקופות של 89 חודשים, 36 חודשים ו-35 חודשים וחלקם קצרים יותר. ממאסרו האחרון השתחרר בסוף שנת 2018.
22. השילוב בין מאפייני העבירות לבין מאפייני המשיב מלמד על מסוכנות גבוהה.
23. ודוק, את המסוכנות אין לראות רק במישור הרכושי, אלא גם כמסוכנות פיזית לקשישים, באשר המשיב עשה לו למנהג לבחור קורבנות קשישים ואף לא בחל להפעיל נגדם אלימות, גם אם לא ברף גבוה, כמתואר באישום השני והשלישי.
24. את המסוכנות אף יש לבחון תוך מתן דעת למצבם הנפשי של הקורבנות והשפעת השחרור עליהם. ראו למשל בש"פ 7930/22 **מדינת ישראל נ' פלוני**. עיון בחומר החקירה מלמד על פחדם של המתלוננים מפני המשיב. כך למשל, ראו מזכר רותם הרוש 3.11.22 לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת בת ה-95 באישום הרביעי. וכן מצבו הנפשי של המתלונן באישום השני כפי שעולה ממזכרו של חיים טדלה מיום 15.11.22. הדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות בהן המשיב מכיר את פרטי המתלוננים, בין אם כתובתם, ובין אם הטלפון האישי שלהם.
25. משקבעתי כי נשקפת מסוכנות של ממש מפני המשיב, הרי שבכך לא תם הסיפור, כי עתה יש לבחון האם ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעים חלופיים שפגעתם פחותה.
26. בשלב זה, על בית המשפט לבחון בהתאם לבש"פ 27/15 **יונס נ' מדינת ישראל** באיזה נתיב לילך. דהיינו, האם ניתן להורות על שחרור המשיב ללא תסקיר, האם ניתן להורות על מעצר המשיב ללא תסקיר או האם יש מקום להידרש לתסקיר טרם הכרעה סופית.
27. בעניינינו, התרשמתי כי יש להורות על מעצרו של המשיב ללא צורך בתסקיר שירות המבחן וזאת ממספר טעמים.
28. **ראשית**, בעניינינו לא אוכל לתת אמון במשיב. מי ששב ומבצע עבירות דומות פעם אחר פעם, ואף מאסרים ממושכים לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות, מלמד על עצמו במעשיו כי אין לתת בו אמון. הלכה היא כי: **"האמון שנותן בית המשפט בנאשם שיקיים את התחייבויותיו הינו הנדבך הראשון בלעדיו אין בהחלטה לשחרר נאשם בתנאים מגבילים או לעצרו באיזוק אלקטרוני"**. ראו למשל בש"פ 1903/18 **מרואני נ' מדינת ישראל**. עוד לעניין מרכזיות יסוד האמון בנאשם ראו בש"פ 2083/09 **מולנר נ' מדינת ישראל** וכן בש"פ 4977/99 **משעלי נ' מדינת ישראל**. בהקשר זה, אף התרשמתי כי גרסאות המשיב בחקירותיו השונות מקשות על היכולת ליתן בו אמון. הלכה היא כי היעדר אמינות העולה מהודעות הנאשם יכולה לחזק את חוסר היכולת לתת אמון הנחוץ לצורך שחרור לחלופה. ראו למשל בש"פ 5297/13 **עלי מוחמד נ' מדינת ישראל**. משאין באפשרותי לתת אמון במשיב, לא מצאתי כי תסקיר שירות המבחן יוכל לשנות מן התמונה הניצבת בפני. משה נאמר, וודאי שסוגיית האמון אינה נבחנת בחלל ריק, כי אם ביחס ישיר למסוכנות הנשקפת מפני המשיב הן בשים לב לטיב המעשה והן בשים לב לטיב העושה. ראו למשל בש"פ 5654/13 **אבו מוח נ' מדינת ישראל**. בנסיבות

בהן מדובר במעשים המעידים על מסוכנות גבוהה, כלפי קשישים, בנסיבות בהן מדובר במשיב בעל עבר פלילי דומה, הרי שחוסר האמון מקבל משנה תוקף ומעצים את תוחלת המסוכנות והשיבוש, לו ישוחרר המשיב.

29. **שנית**, לא מדובר במשיב נעדר עבר פלילי שביצע עבירה לראשונה בחייו או במשיב על עבר פלילי שביצע עבירה ראשונה מאותו סוג לראשונה בחייו, אז ברגיל יש טעם רב בקבלת סיועו של שירות המבחן על מנת לשפוך אור על נסיבות ביצוע העבירה. בענייננו, מדובר במי ששב וביצע עבירות דומות עשרות רבות של פעמים, פעם אחר פעם. רישומו הפלילי של המשיב מלווה אותו מגיל צעיר, והוא בבחינת סקירה אובייקטיבית, ממצה ובהירה של קורות חייו. סקירה שמיתרת את הצורך בתסקיר שירות המבחן.

30. **שלישית**, כאשר מדובר במי שהפך את הפשע לעיסוקו העיקרי, האיזון המתבקש בין חירותו לבין שלום הציבור שונה. אין בכך כדי לומר שאין לבחון גם בעניינו אם ניתן להשיג את מטרות המעצר באמצעים חלופיים שמידת פגיעתם פחותה. סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים מחייב את בית המשפט לבחון תמיד, בעניינו של כל עצור, אם ניתן להשיג את מטרות המעצר בדרך של שחרור בערובה. אך וודאי שהאיזון משתנה. היכולת לתת אמון בעבריין רצידיביסטי לא דומה ואף לא צריכה להיות דומה - עובדתית ונורמטיבית - ליכולת או לנכונות לתת אמון בנעדר עבר פלילי או במי שמעד פעמים בודדות בחייו. ולבסוף, בל נשכח, האיזון השיפוטי חייב לשקול בכובד ראש את שלומם של הקורבנות העתידיים.

31. **רביעית**, בעבירות מרמה קיים חשש ממשי כי הנאשם ימשיך במעלליו גם בעת שהותו בחלופה למעצר מאחורי סורג ובריח. ראו למשל בש"פ 4720/15 **בן משה נ' מדינת ישראל**. חשש זה מתחזק נוכח כך שהמשיב ביצע חלק מן העבירות באמצעות הטלפון, כך שמעצר בית לא יכול להפחית מסוכנות בעניינו.

32. משלא התרשמתי כי ניתן לתת אמון במשיב וכי המסוכנות הנשקפת מפניו גבוהה, וכי הוא יוכל להמשיך לבצע את העבירות גם ממעצר בית, הרי שאין חלופה כלשהי שיש בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מפני המשיב. בנסיבות האמורות, לא מצאתי טעם לזמן תסקיר בעניינו, שכן הלכה היא כי: "**מקרים בהם ברי כי חלופת מעצר לא תסכון - אין טעם להזמין תסקיר**". ראו בש"פ 27/15 **יונס נ' מדינת ישראל**.

33. סיכומי של דבר, אני מורה על מעצר המשיב עד לתום ההליכים.

ניתנה היום, ז' כסלו תשפ"ג, 01 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.